

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.138/2025/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

Az adós: adós1

Az adós felszámolója: felszámoló1

A hitelező: Botos Ügyvédi Iroda cím1

A hitelező képviselője: dr. Botos Tibor ügyvéd

Az eljárás tárgya: vitatott hitelezői igény felszámolási eljárásban

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: hitelező

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkhf.44.147/2024/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 6.Fpkh.456/2020/39.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős végzésnek a másodfokú eljárási költségre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi, és kötelezi a hitelezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg az adósnak 105.874 (százötezer-nyolcszázhetvennégy) forint másodfokú eljárási költséget.

Egyebekben a jogerős végzést a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A 2001. március 1-jén létrejött megbízási szerződés szerint az adós általános jogi képviselőt ellátásával bízta meg a hitelezőt, amely kiterjedt szerződés elkészítésére, véleményezésére és egyéb felmerülő, jogi szaktudást igénylő tevékenység ellátására. A szerződés 2. pontjában a felek rögzítették, hogy a megbízási díjat a megbízás teljesítésétől és az ügyvéd számlájának kiállításától számított 5 munkanapon belül utalja át a megbízó. A 4. pont szerint az ügyvédi iroda 140 USD óradíjjal számol. A felek rögzítették az 5. pontban, hogy az ügyvédi iroda előszámla kibocsátására jogosult, amelyet a 2. pontban megjelölt határidőn belül köteles megfizetni a megbízó. A 7. pont szerint a megbízási díj a tárgyévet követően a KSH által a tárgyévre megállapított inflációs rátával arányosan automatikusan növekszik.

[2] A hitelező 2002. szeptember 12-én és december 30-án előszámlát állított ki 50 - 50 munkaóráról, amelyeket az adós kiegyenlített, majd 2009. február 4-én 50 munkaórát számolva 2.577.198 forint összegről szintén előszámlát állított ki.

[3] A hitelező az adósnak 2013. május 21-én megküldte a tevékenységéről készített kimutatását, amelyben rögzítette, hogy az adós képviselőivel sikertelen volt az elvégzett

munkák elszámolásának rendezése, továbbá 2001-től 2013-ig összesen 326,25 óra ügyvédi munka merült fel, amelyből 2002-ben számlázott kétszer 50 órát, amelyet az adós kifizetett, így a rendezendő ügyvédi munkaórák száma 226,25 óra. A 2013. május 22-én tartott taggyűlés utasította az ügyvezetőt a tartozás 2013. június 30-áig történő rendezésére, a hitelezőnek 2013. július 1-én 2.577.198 forintot utaltak át.

[4] A hitelező 2014. január 6-án felszólította az adóst a 2014. január 6-án kiállított 2014. január 13-i fizetési határidejű 14.957.469 forint „jogi szolgáltatás” megjelölésű számla kiegyenlítésére. Levélben rögzítette, hogy a korábbi átutalást (3x 50 óra díja) levonva a fennmaradó 175,75 órát állította be a számlába, és csatolta évenkénti elosztásban és ügyekre lebontva az elvégzett jogi tevékenységről kiállított táblázatot. E szerint az I. bérleti szerződésre 2001. március 1-től 2005. december 31-ig összesen 77,25 óra került kimutatásra, a helikopter adásvételével kapcsolatban 2001. március 1-től 2004. december 31-ig 30,75 óra, a S. ingatlanbérlettel kapcsolatban 2003. március 1-től 2008. december 31-ig 9,5 óra, a társasági ügyekre 2002. január 1-től 2013. május 20-ig 58,25 óra. Évenkénti bontásban az egyes évekre elvégzett munkaórát szorozta a megbízási díj összegével, amely a megbízási szerződés szerint évente a megküldött táblázat szerint az inflációs rátával növekedett, így mindösszesen 30.065 USD megbízási díj került kimutatásra, amely a forintárfolyammal (300,89) számolva 9.046.258 forint. A 30% költségátalány 2.713.877 forint, továbbá 17.400 forint költség a költségjegyzék szerint, összesen 11.777.535 forint, amelynek áfával növelt összege 14.957.496 forint.

[5] Az adós a számlát nem egyenlítette ki, ezért a hitelező 2014. március 7-én felhívta az adóst a fizetésre, majd 2014. október 1-jén a megbízási szerződést 15 napos felmondási idővel felmondta. Egyúttal tételes elszámolással végyszámlát készített 9.139 USD összegben, amely a 2013. május 21. és 2014. december 31-e között elvégzett tevékenység ellenértékét tartalmazta.

[6] Az adós 2015. szeptember 25-i kezdő időponttal felszámolás alá került.

[7] A hitelező a felszámolónak 2015. november 5-én jelentette be a 14.957.496 forint és 9.139 USD összegű hitelezői igényét, és kérte annak nyilvántartásba vételét, hivatkozással a 2001. március 1-jén létrejött megbízási szerződésre és a két ki nem fizetett számlára. Az adós képviselőjében eljáró felszámoló vitatta a hitelezői igényt, ezért azt elbírálásra a törvényszékre betérjesztette.

A hitelező kérelme és az adós ellenkérelme

[8] A hitelező a bejelentett 14.957.496 forint és 9.139 USD összegű hitelezői igénye nyilvántartásba vételét kérte.

[9] Az adós képviselőjében eljáró felszámoló a hitelezői igény jogalapját és összegét is vitatta. Állította, hogy a hitelezőnek havonta kellett volna számláznia, az első fizetési felszólítás 2013. május 21-jén kelt, ezért a 2008. május 21-ét megelőző követelések elévültek, a hitelező elévülést megszakító jogcselekményt nem igazolt.

Az első- és a másodfokú bíróság határozata

[10] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott végzésével kötelezte a felszámolót, hogy a hitelező igényét 2.773.904 forint és 9.026 USD összegben nem vitatott igényként vegye nyilvántartásba.

[11] Végzése indokolása szerint az ügyben a megbízási szerződés megkötésekor hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.), valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) szabályait kell alkalmazni. Rögzítette, hogy a megbízási szerződés alapján a felek közötti jogviszony a felmondásig, 2014. október 16-ig állt fenn. Megállapította, hogy a hitelező az elvégzett tevékenységet az eljárás során megfelelően igazolta, az adós a hitelezőnek háromszor 50 óra megbízási díjat fizetett ki előszámlák alapján. A hitelező kimutatása szerint a már rendezett díjjal érintett tevékenységen felül 175,75 óra nem lett elszámolva (14.957.469 forint összegű számla a 2013. május 20-ig igazolt tevékenység alapján), továbbá a 9.139 USD összegű végzsámla szerint jár neki a 2013. május 22-től 2014. december 31-éig elvégzett tevékenység munkadíja, valamint 30% költségátalány.

[12] Az adósnak a követelés 2008. május 21. napját megelőző részére vonatkozó elévülési kifogását azonban az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta. Kifejtette: a megbízási szerződést havi időszakos szolgáltatás nyújtására kötötték, mivel az adósnak havi fizetési kötelezettsége volt, a hitelezőnek havonta kellett volna kiállítania a számlát. A hitelező követeléseinek elévülése tehát havonta, a szerződés 4. pontjára tekintettel a hónap utolsó napját követően kezdődött, az innen számított öt év alatt pedig a követelések elévültek.

[13] Kitért arra is, hogy a hitelező állításával ellentétben az elévülést nem szakította meg az adós ügyvezetőjével 2009-ben szóban és e-mail útján történt egyeztetés, mivel a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint csak írásbeli felszólítás szakíthatta volna meg az elévülést, de az üzenetváltások az akkor hatályos az elektronikus aláírásról szóló 2001. évi XXXV. törvény (a továbbiakban: Ea. tv.) 4. § (1) bekezdésének nem felelnek meg, így nem minősülnek írásbeli nyilatkozatoknak. Egyébként az e-mail levelekben nem szerepel pontosan a követelt összeg sem, és több céggel szembeni igényt is tartalmaznak. A hitelező által hivatkozott további cselekményeket sem találta relevánsnak, mert az adós a követelés elévülésére korábbi intézkedést, a 2013. május 21-én kelt hitelezői levelet jelölte meg olyanként, amely az elévülését megszakította. Ez alapján a 2008. május 20-ig esedékes követelések elévültek, így a hitelezőt 2008. május 20-tól a felmondásig 2.773.904 forint és 9.026 USD összegű követelés illeti meg.

[14] A hitelező fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú végzés fellebbezett részét részben megváltoztatta, a hitelezői igényt 2.789.251 forintra és 9.139 USD összegre felemelte. Határozatának indokolása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a hitelezői igény – a követelés részbeni elévülése miatt – csak részben alapos. Az elsőfokú bíróságnak a 2008. május 20-áig esedékes követelések elévülésére vonatkozó jogi álláspontjával az ítéletábra egyetértett.

[15] A hitelező által hivatkozott elévülést megszakító cselekményeket az ítéltábla sem tartotta figyelembe vehetőnek, e körben kifejtette: a 2009. február 4-én 50 munkaóra ellenértékéről kiállított előszámla azért nem szakíthatta meg a 2008. május 20. napjáig végzett tevékenységek után járó díj elévülését, mivel az kizárólag 50 munkaóra és nem az addig elvégzett teljes tevékenység ellenértékére vonatkozott, azaz csak az előszámlában írt követelésre nézve fejtette ki joghatását, ezt pedig az adós teljesítette. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a felek 2009. április 16-án e-mailben történt levélváltása – mivel a vonatkozó jogszabályi rendelkezés [Ea. tv. 4. § (1) bekezdés] alapján nem felel meg az írásbeliség követelményének, továbbá tartalma szerint, mivel összeg nem, csak a munkaórák szerepeltek benne, s azok is hozzávetőlegesen – nem szakította meg a követelés elévülését. A fellebbezésnek az elsőfokú bíróság által vétett számítási hibára vonatkozó részét alaposnak találta, amely alapján a nyilvántartásba vehető hitelezői igény helyes összege 2.789.251 forint.

[16] A hitelező által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva a Kúria a Gfv.III.30.055/2024/4. számú végzésével a jogerős végzést a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében – a másodfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot e körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria jogi álláspontja szerint a szerződéses rendelkezéseknek a régi Ptk. 207. § (1) bekezdésében írtak szerinti értelmezéséből az következik, hogy a felek a szerződésükben a díj esedékességét kifejezetten a megbízás teljesítéséhez – azaz a megbízás keretjellegré tekintettel az adott önálló feladat rész teljesítéséhez – kötötték. A hitelező követelése nem vált havonta esedékessé, ezért megalapozatlannak találta a másodfokú bíróság azon megállapítását, amely szerint a hitelező követelésének a felülvizsgálati kérelemmel érintett része tekintetében az elévülés bekövetkezett. A szerződés megfelelő értelmezése alapján a bíróságoknak azt kellett volna vizsgálniuk, hogy a megbízási díj alapjaként tételesen megjelölt egyes elkülönülő megbízási feladatok teljesítésére valójában mikor került sor, és ebből következően, a teljesítéssel így esedékessé vált egyes részkövetelések tekintetében a régi Ptk. 324-327. §-ainak megfelelően az elévülés bekövetkezett-e vagy sem.

[17] Az ítéltábla az így megismételt másodfokú eljárásban meghozott végzésével az elsőfokú bíróság végzését – a Kúria végzésével érintett részében – részben megváltoztatta, a hitelezői igényt 3.474.576 forintra felemelte; ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a hitelezőt, hogy fizessen meg az adósaknak 119.300 forint másodfokú eljárási költséget.

[18] Határozatának indokolása szerint – abból kiindulva, hogy a Kúria fenti határozata szerint a 2009. február 4-én kiállított előszámla, és a felek 2009. április 16-án e-mailben történt levélváltása írásbeli felszólításként nem értékelhető – azt vizsgálta, hogy a hitelező az elévülést megszakító cselekményként helyesen hivatkozott-e fenti, e-mailben közölt felszólítására az adós ügyvezetőjének 2009. május 18-án és 2009. július 2-án ugyanilyen formában (e-mailben) tett tartozáselismerő nyilatkozatára. A másodfokú bíróság leszögezte, hogy az e-mailben megtett nyilatkozat – a 2009. április 16-i felszólítással megegyező jogi okból – a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján [Ea. tv. 4. § (1) bekezdése] nem felel meg az írásbeliség követelményének. Így az adós ügyvezetőjének 2009. május 18-án és 2009. július 2-án e-mailben küldött levelében szereplő nyilatkozata sem szakíthatta meg a követelés elévülését. A formai hiányosságok mellett a nyilatkozat a tartalma miatt sem tekinthető tartozáselismerésnek. Az adós képviselője részére e-mailben küldött felszólításban ugyanis pontos összeg nem, kizárólag a munkaórák számadata szerepelt, és több céggel (az

adósan kívül az A. R. céggel) szembeni igényét is jelezte benne a hitelező. Ezért az adós képviselőjének válasza, függetlenül attól, hogy abban már konkrét összegek szerepeltek, nem tekinthető az adott ügy tárgyát képező követelés adós általi elismerésének.

[19] A fentiek alapján az ítéletábra abból kiindulva, hogy a követelés elévülését a hitelező 2013. május 21-ei levele szakította csak meg [régi Ptk. 327. § (1) bekezdés], a Kúria iránymutatásának megfelelően azt vizsgálta, hogy a hitelező tevékenységi kimutatása szerint melyek azok az egyes elkülönülő megbízási feladatok, amelyek teljesítése a fenti időpontot megelőző öt éven belül, 2008. május 20-át követően fejeződött be. Megállapította, hogy az I. bérleti szerződéssel (2001. március 1. – 2005. december 31.) és a helikopter-adásvételi szerződéssel (2001. március 1. – 2004. december 31.) kapcsolatos tevékenységek alapján kért megbízási díjak elévültek, mivel a hitelező kimutatása alapján az adott ügyekkel kapcsolatos tevékenységeket a hitelező 2008. május 20-áig befejezte. A S. ingatlanbérlethez kapcsolódó ügyekkel összefüggő, 2003. január 1. – 2003. december 31. és 2004. január 1. – 2004. december 31. között végzett tevékenységek alapján kért díjak a fent kifejtettek miatt szintén elévültek, ahogyan a társasági ügyekről készített kimutatásban külön blokkokban szereplő, 2002. január 1. – 2007. december 31-éig elvégzett tevékenységek alapján kért díjak is.

[20] A hitelezőnek a S. ingatlanbérlet kapcsán 2007. január 1. – 2008. december 31. között végzett tevékenységen alapuló követelését, valamint a társasági ügyek kapcsán a korábbi eljárásban is alaposnak ítélt, 2009. január 1. – 2013. május 15. (helyesen: május 20.) közötti időszakban végzett tevékenységhez kapcsolódó díjak mellett a 2008. január 1-jétől 2008. december 31-éig terjedő időszakban végzett tevékenységhez kapcsolódó díjigényt is alaposnak találta az ítéletábra, figyelemmel arra, hogy az egyes, hónapokra lebontott tevékenységek mindegyike az adott időszakban elkészített társasági szerződés módosításhoz kapcsolódott és a hitelező a tevékenységet 2008. május 20. napját követően fejezte be. Rögzítette, hogy a megbízási díj összegének meghatározásánál a S. ingatlanbérlethez kapcsolódó tevékenység esetében 7 (2007-ben 4,25 munkaóra, 2008-ban 2,75) munkaóra, a társasági ügyek kapcsán pedig összesen 21 munkaóra vehető figyelembe. Erre tekintettel a 846697. sorszámú számla alapján bruttó 3.474.576 forint munkadíj vonatkozásában találta alaposnak az ítéletábra a hitelező követelését.

[21] A jogerős végzés indokolása szerint az ítéletábra a felek részére 100.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat állapított meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (3)-(5) bekezdései alapján, rögzítve, hogy a hitelezőnek ezen felül 30.000 forint fellebbezési illeték és 68.100 forint felülvizsgálati eljárásban jelentkező költsége merült fel. A jogerős végzés szerint, mivel a fellebbezés csekély részben (6%) vezetett eredményre, a hitelezőnek 13.506 forint, az adósnak pedig 119.380 forint költség jár a pernyertesség–pervesztesség arányának megfelelően, és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra a hitelezőt a „fenti összegek különbözeteként jelentkező költség adósak történő megfizetésére”.

A felülvizsgálati kérelem

[22] A hitelező felülvizsgálati kérelmében a jogerős végzésnek a hitelezői igény nyilvántartásba vételét elutasító része hatályon kívül helyezését, és ebben a körben elsődlegesen az elsőfokú végzés megváltoztatásával a teljes hitelezői igénye nyilvántartásba vételének elrendelését, másodlagosan az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős végzés sérti a régi Ptk. 198. § (1) bekezdését, 200. § (1) bekezdését, 207. § (1) bekezdését, 324. § (1) bekezdését, 327. § (1) bekezdését, 479. § (1) és (3) bekezdését, a régi Pp. 81. § (1) bekezdését és az IM rendelet 3. § (2) bekezdését.

[23] Előadta, hogy a jogerős végzés összesen 147,75 óra ügyvédi tevékenység ellenértékét, vagyis 4.881.116 forintot tekintett elévült követelésnek. Ehhez képest P. B., az adós tulajdonosa és képviselője 2009. július 2-án, „a budapesti személyes tárgyalást követően tett végső” tartozáselismerése 10.000.000 forintról szólt”, amiben „benne kell, hogy legyen legalább az ennek a felét sem kitevő 147,75 munkaóra”. Ezzel pedig álláspontja szerint bizonyította, hogy a másodfokú bíróság által elévültnek tekintett 147,75 ügyvédi munkaóra vonatkozásában nem történt elévülés. Ezt P. B. tartozáselismerő szóbeli nyilatkozata, amelyet írásban is megerősített, megszakította.

[24] Jogszabálysértőnek minősítette a jogerős végzésnek azt a megállapítását, hogy az adós ügyvezetőjének 2009. május 18-án és 2009. július 2-án e-mailben tett nyilatkozata sem szakíthatta meg a követelés elévülését. Érvelése szerint ugyanis a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint „nem szükséges az írásbeliség, az elévülést egy szóbeli tartozáselismerés is megszakítja, ha annak megtörténte bizonyítható”. A jogszabály az elévülés megszakadásához nem a régi Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerést követeli meg, hanem általában a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerését. Erre figyelemmel nem is releváns a másodfokú bíróság azon érvelése, hogy az e-mailben tett tartozáselismerés az írásbeliség követelményeinek nem felel meg. A „józan ésszel ellentétesnek tartotta, hogy az e-mailben tett nyilatkozat nem írásbeli nyilatkozat, hiszen megfelelően azonosítja a levél küldőjét és címzettjét, valamint a küldés dátumát is, valamint az e-mail fiókok az internet biztonsági követelményének megfelelnek, megfelelő biztonsággal rendelkeznek.” A hitelező álláspontja szerint „egy az adós képviselőjétől származó, az adós által sem vitatott e-mailben tett tartozáselismerésnek elegendőnek kell lennie minimum a szóbeli közlés igazolására, és ezáltal az elévülés Ptk. szerinti megszakítására”. Következésképp az adós képviselőjének a 2009. július 2-i e-mailben tett nyilatkozata „minimum szóbeli tartozáselismerésnek minősül”.

[25] A fentiekre figyelemmel érvelése szerint egyik követelés esetében sem következett be az elévülés, mert az egyes elkülönülő megbízási feladatok (I. bérleti szerződés, a helikopter-adásvételi szerződés, S. ingatlanbérlet és társági ügyek) teljesítésével kapcsolatos követelések mindegyike esetében már a 2009. július 2-ei tartozáselismerés, majd a 2013. május 21-ei írásbeli felszólítás is megszakította az elévülést. A társasági ügyekkel kapcsolatban – a Kúria korábbi végzésére hivatkozva – a fentiekben túlmenően azt is hangsúlyozta, hogy azokat, mint elkülönülő megbízási feladatokat, egy ügycsoportnak kell tekinteni, amely esetben a társasági ügyekben az utolsó munkavégzés 2013. május 3-án történt. Ezek esetében a 2013. május 21-ei írásbeli felszólítás szakította meg az elévülést.

[26] A hitelező támadta végül a jogerős végzésnek a másodfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését is. Állította, hogy a másodfokú végzés indokolásából következően őt csak 105.874 forint másodfokú perköltség fizetése terhelné az adós javára a Pp. 81. § (1)

bekezdése alapján. Azért is jogszabálysértőnek tartotta a másodfokú eljárási költségre vonatkozó rendelkezést, mert az IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint megállapítható pertárgy értéke a másodfokú eljárásban 12.183.565 forint volt. Ezért az IM rendelet 3. § (4) bekezdése alapján 141.377 forint + áfa perköltség képezné a számítás alapját, a másodfokú bíróság azonban nem adta indokát annak, hogy azt miért mérsékelte 100.000 forint + áfa összegre.

[27] Az adós felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[28] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy a hitelező felülvizsgálati kérelmében a jogerős végzésnek a hitelezői igénye nyilvántartásba vételét részben elutasító, valamint a másodfokú eljárási költségre vonatkozó rendelkezését támadta. Erre tekintettel a felülvizsgálat tárgyát az így meghatározott felülvizsgálati korlátokra [régi Pp. 275. § (2) bekezdés] tekintettel a jogerős végzés e rendelkezései képezték.

[29] A Kúria a jogerős végzést a felülvizsgálati kérelemmel támadott – a fentiek szerint meghatározott – részében a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt az eljárás főtárgya tekintetében nem találta jogszabálysértőnek.

[30] Előrebocsátja a Kúria a felülvizsgálati eljárás lényegével és korlátaival kapcsolatban, hogy a felülvizsgálati eljárás nem folytatása a jogerős határozattal befejezett pernek. A felülvizsgálati eljárás rendkívüli perorvoslat, amelynek tárgya a jogerős ítélet [régi Pp. 270. § (2) bekezdés], azaz a konkrét esetben a Cstv. 6. § (3) bekezdésének a megfelelő alkalmazásával a vitatott hitelezői igény tárgyában meghozott jogerős végzésnek a felülvizsgálati kérelemmel támadott része. Ezért a felülvizsgálati kérelemnek a jogerős végzésben kifejtettekkel szemben kell érvelést tartalmaznia, mégpedig a régi Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalommal. Ebből következik egyrészt, hogy a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, és nem lehet tárgya sem olyan tény-, sem pedig jogkérdés, mely a megelőző eljárásnak sem volt a tárgya (BH 2001. 172., BH 2015. 18., BH 2002. 447., BH 2002. 283.) Másrészt a Kúria a felülbírálati jogkörét az adott ügyben nem irányadó, három kivételtől eltekintve, a felülvizsgálati kérelem korlátján belül, a hatvannapos határidőben érkezett perorvoslati kérelemben – a következőkben kifejtettek szerint érdemi vizsgálatra alkalmas tartalommal – megjelölt jogszabálysértések vizsgálatával gyakorolhatja. A régi Pp. 272. § (1) és (2) bekezdései értelmében – miként azokat az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény értelmezte – a jogerős határozat több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ezek a támadott határozat, a jogszabálysértés és azzal összhangban a megsértett jogszabályhely megjelölése, a jogorvoslati kérelem indokainak ismertetése és a Kúria döntésére irányuló határozott kérelem. Több jogszabálysértésre alapított felülvizsgálati kérelemnek valamennyi jogszabálysértés tekintetében teljesítenie kell az előzőekben bemutatott tartalmi elvárást, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem

vizsgálhatja érdemben. A régi Pp. 272. §-át 2012. szeptember 1-jei hatállyal módosító, az igazságügyi és közigazgatási tárgyú törvények módosításáról szóló 2012. évi CXVII. törvény 9. §-a és 17. §-a eredményeként a 2012. október 31-e után jogerőre emelkedett határozatok ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmek kötelező tartalmi eleme – egyebek mellett – a megsértett jogszabályhely megjelölése, amelyet – az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjához fűzött indokolásból kitűnően – konkrétan, a jogforrás, a paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell meghatározni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának.

[31] A másodfokú bíróság – határozatának indokolásából kitűnően – az Ea. tv. 4. § (1) bekezdésének alkalmazásával foglalt állást akként, hogy az adós ügyvezetőjének 2009. május 18-án és 2009. július 2-án e-mailben megtett nyilatkozata nem felel meg az írásbeliség követelményének, így nem szakíthatta meg a követelés elévülését. A hitelező felülvizsgálati kérelmében tartalmilag ugyan vitatta e megállapítás helytállóságát, de ezzel összhangban álló megsértett konkrét jogszabályi rendelkezésként az Ea. tv. 4. § (1) bekezdését nem jelölte meg. Az Ea. tv. 4. § (1) bekezdésének megsértett jogszabályhelyként való feltüntetése nélkül pedig – a kifejtetteknek megfelelően – a felülvizsgálati kérelem tartalmi hiányossága miatt nem volt vizsgálható a másodfokú bíróságnak az adós ügyvezetője 2009. május 18-án és 2009. július 2-án e-mailben megtett nyilatkozatának írásbeliségével kapcsolatban elfoglalt jogi álláspontja. Emiatt a jogerős végzésnek az a jogi következtetése, hogy ezen e-mailben megtett nyilatkozatok egyike sem felel meg az írásbeliség követelményének, érdemben nem volt felülbíráható.

[32] Arra önmagában helytállóan hivatkozott a hitelező, hogy a tartozásnak a kötelezett részéről való, az elévülés megszakadását eredményező elismerése nem azonos a tartozáselismeréssel [Kúria Pfv.21.127/2011/9. (megjelent BH 2012.171. számon)]. Formai, alaki szempontból az elismerés valóban történhet írásban, szóban vagy akár ráutaló magatartással is, azonban a kötelezett egyéb magatartása – amelyből a tartozás elismerésének szándékára lehet következtetni –, az elévülés megszakítására nem alkalmas (Kúria Pfv.20.082/2020/14.). Az egységes bírói gyakorlat szerint ugyanakkor a tartozásnak a kötelezett részéről való elismeréséhez – függetlenül attól, hogy arra milyen alakban (formában) kerül sor – csak akkor fűződik az elévülést megszakító joghatás, ha a tartozás elismerése kifejezetten és félreérthetetlenül megtörtént (EBH 2000.309., Kúria Pfv.20.743/2015/7.).

[33] A hitelező felülvizsgálati érvelése szerint az adós képviselőjének a 2009. július 2-i e-mailben tett nyilatkozata „szóbeli tartozáselismerésnek minősül”. Ezzel szemben a Kúria hangsúlyozza, hogy az e-mailben (írásjelekkel) megtenni szándékozott nyilatkozat attól, hogy a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek való megfelelés hiányában az írásbeliség követelményét nem elégíti ki, nem válik szóbeli, azaz hangok útján, élőszóban megtett nyilatkozattá, és ráutaló magatartásként sem értelmezhető.

[34] Arra pedig a másodfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a hitelező által hivatkozott elektronikus levelek a tartalmuk alapján sem minősülnek a hitelező nyilvántartásba venni kért követelésének elévülését megszakító hatályú kötelezetti elismerésnek. A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság ebben a körben helyesen tulajdonított jelentőséget a hitelező megelőző felszólítása tartalmának. Így annak, hogy az nem tartalmazott semmilyen összeget,

és eleve nem csupán az adóssal, hanem több kötelezettrel szemben fogalmazott meg kizárólag munkaórákban kifejezett igényt. A Kúria maradéktalanul egyetértett ezért a jogerős ítélet kifejtett indokaival abban is, hogy az adós képviselőjének válasza már önmagában emiatt sem volt tekinthető a hitelező jelen eljárásban szereplő követelésére vonatkozó bármilyen elismerésnek, annak kifejezett vagy félreérthetetlen jellege pedig fel sem merült. A becsatolt elektronikus levelek kizárólag összecszerűen is megfogalmazott egyezségi ajánlatokat tartalmaztak a hitelező felé, amelyekből azonban a követelés elismerése nem következik.

[35] A másodfokú bíróság tehát jogszabálysértés nélkül jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy az adós ügyvezetőjének 2009. május 18-án és 2009. július 2-án e-mailben tett nyilatkozata nem szakította meg a hitelező jelen eljárásban nyilvántartásba venni kért követelésének az elévülését. Erre figyelemmel – a másodfokú bíróság helyes megállapítása szerint, a végzésében részletesen kifejtett okokból – a hitelezői igényből a 3.474.576 forintot meghaladó követelés elévült. Ebbe a körbe tartozik az I. bérleti szerződéssel és a helikopter-adásvételi szerződéssel kapcsolatban előterjesztett teljes hitelezői igény, illetve a S. ingatlanbérlethez és a társasági ügyekhez kapcsolódóan azok a hitelezői követelések, amelyeknél a hitelező az adott ügyekkel kapcsolatos tevékenységét a kimutatása szerint már 2008. május 20-ig befejezte.

[36] A hitelező alaptalanul kifogásolta azt is, hogy a másodfokú bíróság az időben egymástól elkülöníthető társasági ügyek intézését külön megbízási feladatnak tekintette, ami így részben az elévülés bekövetkezését eredményezte. A Kúria nem értett egyet azzal a felülvizsgálati érveléssel, hogy mivel a társasági ügyeket egy ügycsoportnak kell tekinteni, az ezeket érintő utolsó munkavégzéssel kezdődött csak meg a követelés elévülése. A Kúria – a hitelező által előadottakkal szemben – korábbi határozatában, annak a hitelező által megjelölt részében sem tett ilyen megállapítást az egyes követelések alapjául szolgáló tevékenységeket érintően. Határozata megjelölt részében a megismételt eljárásra adott utasításban – egyebek mellett – azt írta elő, hogy a másodfokú bíróságnak abban kell állást foglalnia, hogy a még vitatott hitelezői igény tárgyát képező megbízási díj alapjaként tételesen megjelölt egyes elkülönülő megbízási feladatok teljesítésére mikor került sor, és ehhez képest a teljesítéssel így esedékessé vált egyes részkövetelések tekintetében az elévülés bekövetkezett-e. A másodfokú bíróság – határozata indokolásából kitűnően – kifejezetten ennek megfelelően eljárva vizsgálta az időben egymástól evidens módon elkülöníthető társasági ügyekkel kapcsolatos megbízási feladatok teljesítését, amiből a követelések egy részének az elévülésére jogszabálysértés nélkül vont következtetést.

[37] A kifejtettek alapján a jogerős végzés az eljárás főtárgya, azaz a vitatott hitelezői igény körében a felülvizsgálati kérelemben megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő.

[38] A felülvizsgálati kérelem támadta a jogerős határozatnak a másodfokú eljárási költségre, annak mértékére vonatkozó rendelkezését is. Azt a hitelező alaptalanul állította, hogy a másodfokú bíróság „indokolás nélkül mérsékelte 100.000 forint áfával növelt összegre” az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapulvételével a pertárgyérték alapján megállapítandó ügyvédi munkadíjat. A Kúria már több precedenshatározatában (legutóbb: Kúria Gfv.30.299/2023/4.) rámutatott, hogy a felszámolási eljárás – következésképpen ezen belül a vitatott hitelezői igény tárgyában folyamatba tett eljárás sem – nem egy összecszerűen meghatározott követelés behajtására, hanem első szakaszában az adós fizetéseképtelenségének

megállapítására, majd végső S.n az adós jogutód nélküli megszüntetésére irányuló eljárás, amelynek során a hitelezők a Cstv.-ben meghatározott módon kielégítést nyerhetnek. Ebből következően a felszámolási eljárásban a pertárgy értéke nem határozható meg, ezért az ügyvédi munkadíj megállapítására az adott ügyben a jogerős végzés helytálló utalásának megfelelően az IM rendelet 3. § (3) bekezdése, illetve (4) és (5) bekezdése az irányadó, szemben a felülvizsgálati kérelemben tévesen megjelölt 3. § (2) bekezdéssel.

[39] A másodfokú bíróság ugyanakkor a régi Pp. 81. § (1) bekezdését megsértette akkor, amikor az egyébként helyesen alkalmazott jogszabályi rendelkezések és az eljárásban részes felek másodfokú eljárásban mutatkozó pervesztességi és pernyertességi aránya ellenére a hitelezőt megillető 13.506 forint és az adóst megillető 119.380 forint különbözetét bruttó 119.300 forintban határozta meg. Ennek összege ugyanis a hitelező – kizárólag e részében – helytálló felülvizsgálati érvelése szerint – helyesen 105.874 forint.

[40] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős végzésnek a másodfokú eljárási költségre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezte, és e körben a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozott. Egyebekben a jogerős végzést a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében a régi Pp. 275. § (3) bekezdésének megfelelően hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[41] A tartozásnak a kötelezett részéről való elismeréséhez – függetlenül attól, hogy arra milyen alakban (formában) kerül sor – csak akkor fűződik az elévülést megszakító joghatás, ha a tartozás elismerése kifejezetten és félreérthetetlenül megtörtént.

Záró rész

[42] A hitelező felülvizsgálati kérelme a felülvizsgálati eljárás főtárgya tekintetében alaptalan volt, ezért a felülvizsgálati eljárásban pervesztesnek minősül, így a régi Pp. 78. § (1) bekezdéséből következően viseli a felülvizsgálati eljárással felmerült saját költségeit. Az adós a felülvizsgálati eljárásban érdemi nyilatkozatot nem tett, megtérítést igénylő igazolt költsége nem merült fel, ezért erről a Kúranak sem kellett rendelkeznie.

[43] A végzés ellen a felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[44] A Kúria tárgyaláson kívül hozta meg határozatát.

Budapest, 2026. január 27.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró